

Destrămare

Sufletul meu destrămat ca o dantelă veche
nu mai poate înveli niciun suflet.

Mi-am promis în jurnal, la optsprezece ani,
că o să fiu scriitoare, cum te întrebau
oracolele din copilărie: Ce vrei să devii
când te faci mare?

Cu ce literă începe numele băiatului
care-ți place? Asta era amuzant.

Nu există litere pentru fata de împărat
fără stea și fără noroc.

La nașterea mea,
ursitoarele s-au făcut criță.

Mă mișc precum o țestoasă
care nu mai găsește drumul spre mare.

Când îmi scot vălurile,
pielea mea strălucește ca mătasea.

Tu îmi numeri vertebrele,
de parcă aș fi o specie preistorică.

Gabriela Gheorghisor

Sunt laptele cu cacao care-ți plăcea
când te jucai „Țară, țară, vrem ostași”.

Sunt ostașul tău, îmi spui
și adormi mângâiat în brațele mele.

Diminețile ne iubim cu disperare
și nu mai auzim trenurile care trec,
nici avioanele ce zboară spre Europa.

În ce țară ai vrea să trăiești?
În țara în care dragostea nu moare
după zece sau douăzeci de ani.

Suntem la limită, până unde
crezi că ne putem întinde?

Patul meu este cam mic pentru tine
și prea bătrân pentru un vis nou.

Au izbucnit iar războaiele în lume,
moartea trezește pofta de dragoste.

Câte scânteii scoți pe gură, femeie?
Te enervezi când eu nu mai tac
și nu vreau să fiu prințesa adormită.

Ești cu un picior în Orient
și cu o *talpă ieșită din mit*.

Văduva plătește dublu

Iar bați câmpii și-l citezi pe Nichita,
dar degeaba,
poeta are prea multă viață personală.

Aici, la marginea Occidentului,
ne permitem deja luxul de a fi singure.

Cărțile ne țin loc de bărbați,
păpușile ne-au ținut loc de copii.

Seminția mea se va stinge
și nu pot să sufăr îndeajuns pentru asta.

Poate că nu sufăr îndeajuns pentru nimic,
nici pentru neam, și nici pentru țară.

Nu am rădăcini, nu am viitor în sângele meu.
Patria e somn fără vise.

Când te pocnește realitatea,
umbli cu fruntea bandajată
ca un rănit de război.

Sufletul meu deșirat ca pânza Penelopei noaptea
nu mai poate înveli niciun suflet.

*Vedeam lucruri care ar fi putut fi frumoase
dacă le-aș fi putut atinge.
Dar nu le-am atins niciodată și niciodată n-o voi mai face.
Erau ca gheața fragilă sau sticla...*

Gabriela Gheorghisor

Stanislaw aş putea fi eu,
nu numai boala te împiedică să atingi frumuseţea.

Frumuseţea din artă e adesea zaharisită,
prea amară, prea acră, prea iute.
Frumuseţea divină doar este.

Vezi călugăriţa care urcă treptele în genunchi,
vezi lumina dimprejurul crucii.

Eşti la Roma şi auzi ţipătul sfâşietor
al pescăruşilor în noapte.

Treci dintr-un film în altul
până când ajungi la imaginea însorită.

O lumină blândă, care dezmiardă lucrurile şi oamenii,
îi purifică şi îi aduce într-o stare de transparenţă lichidă.
O lumină ameţitoare, narcotizantă,
care fierbe sângele şi întăreşte spiritele,
crează o agitaţie violentă.
O lumină putredă, crepusculară,
care înnămoleşte cugetele, ca un opiaceu,
le umple de torpoare.
O lumină sprinţară, aurorală,
care întinereşte firea,
trezeşte setea de viaţă şi de vin.
O lumină arzătoare, grea ca mierea,
care şterge contururile
şi aruncă un vâl auriu peste lume, o muzeifică.

Văduva plătește dublu

Împletesc toate luminile Italiei într-un leagăn de vis,
la un țărm de mare, ca un *ponte vecchio* între amintire și jind.

Ai găsit iar punctul de fugă din tine,
dar acum țestoasa s-a răsturnat
și se zbate zadarnic.

Mâna lui Dumnezeu o întoarce,
gingaș, ca pe o păpușă stricată.

Nu va rămâne din mine decât carapacea asta
din cuvinte vag potrivite.

Fosforescența licuriciului
cine o poate vedea?
Noaptea e deasă.

Dacă voi apuca să îmbătrânesc,
o să-mi pun mânuși din dantelă,
o să îmbrac rochii de catifea,
o să port brățări și mărgele,
o să fiu scânteietoare
ca un altar ambulant.

Uite-o pe baba aia nebună, vor striga
după mine copiii din cartier.

Și-a scos moliile la plimbare,
își vor da coate gospodinele măritate.

Gabriela Gheorghisor

Asta-i domnișoara Havisham,
va medita gânditor vreun intelectual
cu ochii pe fereastră, în pană de idei.

Poate sunt la jumătatea drumului,
poate chiar mai puțin.

Teroriștii decapitează evrei și creștini,
e vacanță, elevii sparg baloane în scara blocului,
zgomotele mă cutremură ca împușcăturile.

Văd globul ca un balon în mâna unui dictator,
e o peliculă veche.

Explozia mă năucește.
Trezește-te, îmi spun,
dar piramidele de trupuri însângerate ale omenirii
s-au întipărit pe retină.

Realitatea a ajuns un film psihedelic
și nu ai niciun zid să te aperi.

Zidul plângerii se mută înăuntru.
Liniile din palmă se șterg.

Sufletul meu destrămat
ca o velă putrezită de corabie eșuată la mal
nu mai poate să învelească niciun suflet.

Văduva plătește dublu

Nu sunt nici suficient de progresistă,
nici îndestul de conservatoare,
orice fundamentalism m-ar pune la zidul infamiei.

Dacă aş fi prins mai mult din comunism,
aş fi trăit la periferia societăţii.

Tovarăşele de bine m-ar fi turnat la Securitate
cu invidia muierilor proaste.
Bărbaţii m-ar fi hărţuit sexual
ca prădătorii cu disfuncţii erectile
care vânează cu arme neconvenţionale.

Intră şi tu în patul lui Procust,
te mai cioplim puţin şi vei fi conformă.

Pygmalionii se îndrăgostesc de Galateele lor,
eu mă uit la cer cu luneta.

Am o fotografie lângă o fotografie
cu Marlon Brando care priveşte prin lunetă.
Pare că mă priveşte pe mine
şi, oricât ar părea de ciudat,
lumile noastre comunică prin intermediul lunetei.

Doamne, dacă tu mă priveşti de sus
şi eu te privesc de jos,
privirile noastre se vor întâlni
într-un punct de lumină.

Gabriela Gheorghisor

Uite-mă aici, în tranșeele inimii,
cu toate trupurile mele mutilate.

O dată la șapte ani capăt un corp nou,
vorba vine, că e tot mai rablagit.

Sunt balerina dintr-un glob muzical,
dar cineva a pierdut cheița.

Schimb mereu persoana verbului
și nu mai știu când vorbesc cu tine
sau cu celălalt eu.

Nu știe oricine să bată toaca,
însă clopotul meu e mișcat și de vânt.

Îți arunc pietricele ca Hänsel și Gretel,
să găsești mereu drumul spre mine.

Tu îmi lași firimiturile
de la masa de seară și pleci.

Adorm, în sfârșit, iar din coapsa mea
se naște un bărbat fabulos.

Îl închid în pumn și lovesc toate zidurile
până ce oasele mâinii sunt zdrobite.

De sub tencuiala scorojită răsar
chipuri de sfinți cu aureole însângerate.

Văduva plătește dublu

Sufletul meu deșirat ca un ciorap de mătase
nu mai poate înveli niciun suflet.

De Joi Mari făceam focul cu boji
și puneam împrejur scaune și câni cu apă.

Am mereu un tacâm în plus când mănânc,
pentru vii sau pentru morți.

Tata mă îndepărtează ușor,
cât să se oglindească în ochii mei
care strălucesc de lacrimi.
Îmi mângâie obrații,
de parcă ar șterge cu palmele
vremea care a trecut fără să mă vadă.
O blândețe nesfârșită strânge clipa într-un glob auriu.
Îl culeg ca pe o bomboană din pomul de Crăciun și-l bag
în buzunar.

El începe să zâmbească și glumește: „A cui ești tu, oltencuță?”
Neamul mării, cel oltenesc, se ițește din spatele meu
cu zângănit de arme.
Tata râde din tot sufletul.
Oltenii se liniștesc și dispar ca un abur.

Astăzi au fost Luminațiile
și mi-am îmbrățișat toți morții.

Tu ești bobul meu fermecat de cafea,
te port în geantă ca pe grăunțele de tămâie.

Gabriela Gheorghisor

Ești un copil care umflă baloane colorate
în cenușiul deșertului.

Un bărbat care îngenunchează în fața candorii
încă mai poate spera.

Între buzele noastre calde
se naște poezia.

Dimineața, gunoierii strâng
pieile mele uscate.

Câtă viață și câtă moarte se adună
într-un inel de cununie?

Te speli pe mâini ca Pilat din Pont,
toată vina mi-o lași mie.
Fericirea este obligatorie,
scrie în manualul de înțelepciune
și de înghițit broaște.

Aștept o lumină mare și blândă
să mă prindă în brațele ei
precum un bărbat adormit
cu răsufierea domoală și caldă.

Iubirea mea este apa vie
care îți irigă venele.

Văduva plătește dublu

Dacă eu voi pleca,
o să te faci pulbere
cum s-ar fărâmița mumia lui Lenin
la contactul cu aerul.

Femeile țeș din lacrimi pelerine
pentru bărbații plecați pe front.

Pe frontul inimii mele, nimic nou.
Stau sfârtecătă în tranșee.

Când apari, caisul de lângă fereastră
înflorește zănat,ic,
bruma de a doua zi îl cumințește.

Viața e o flotă de avioane de hârtie
azvârlită în mare.

Dacă tu taci, voi tăcea și eu,
vom tăcea amândoi,
ca o lună plină.

Îți las bilețele lipite pe frigider,
însă nu s-a inventat teleportarea.

Scârnavă, pământie, de pe cruce,
Maria Magdalena mi-a zâmbit fecioară.
Isus plângea-n genunchi în fața ei.

